

Sygn. akt VIII **Pa 22/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Grażyna Łazowska (spr.) Patrycja Bogacińska-Piątek
Sędziowie:	del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2020r. w Gliwicach

sprawy z powództwa R. K. (K.)

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o sprostowanie protokołu powypadkowego

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 11 grudnia 2019 r. **sygn. akt** IV P 570/18

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) sędzia del. Anna Capik-Pater (-) sędzia Grażyna Łazowska(spr.) (-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII Pa 22/20

UZASADNIENIE

Powód R. K. domagał się od pozwanej Spółki (...) S.A. w B. sprostowania protokołu powypadkowego nr (...), w ten sposób, że ustalić, że wyłączną przyczyną wypadku nie było naruszenie przez poszkodowanego pracownika przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia spowodowanego przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z 11 grudnia 2019r. Sąd Rejonowy w Zabrzu uwzględnił powództwo i obciążył pozwaną kosztami postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód był pracownikiem pozwanej od 10 lutego 2016r., ostatnio zatrudnionym na stanowisku górnika pod ziemią. W dniu 29 kwietnia 2016r. powód pracował na zmianie A, wykonując ręczny transport stojaków typu V.. W trakcie wykonywania przez powoda czynności służbowych nastąpił niekontrolowany wyrzut z przenośnika mieszanki kamiennie – węglowej, jeden z odprysków uderzył w hełm i spowodował rozdzielenie jego skorupy. Po uderzeniu powód stracił równowagę, a upadając lub broniąc się przed upadkiem uderzył z dużą siłą lampą hełmu w przeszkodę, co spowodowało wyłamanie zaczepu lampy górniczej. W wyniku uderzenia, powodowi z głowy spadł hełm, a on sam upadając uderzył w bliżej nieokreśloną powierzchnię doznając urazu głowy. Żaden ze współpracowników nie widział, w jaki sposób powód doznał urazu ani gdzie się doszło do zdarzenia. Wyrokiem z 23 stycznia 2018r. Sąd Rejonowy w Zabrzu ustalił, że zdarzenie z 29 kwietnia 2016r., do którego doszło z udziałem powoda stanowi wypadek przy pracy.

Jak dalej ustalił Sąd pierwszej instancji, po uprawomocnieniu się wyroku powód zwrócił się do pozwanej o wydanie protokołu powypadkowego o treści uwzględniającej treść wyroku z 23 stycznia 2018r. Pozwana wydała powodowi protokół, w którym w punkcie 5 ponownie zawarła stwierdzenie „STWIERDZONO, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez poszkodowanego pracownika przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego w skutek rażącego niedbalstwa, poszkodowany naruszył ustalenia zawarte w technologii wykonywania robót w ścianie i63 w pokładzie 405/2 pkt. III pp.2 (Przy przechodzeniu obok napędu przenośnika ścianowego jego ruch musi być zatrzymany). Gdyby przyczynę wyeliminowano to do wypadku na pewno by nie doszło, czyli gdyby powód nie przechodził obok napędu (...) w czasie jego ruchu, to by nie doznał urazu. Poszkodowany był zapoznany z ustaleniami przedmiotowej technologii, co potwierdził własnoręcznym podpisem, a obowiązek jej przestrzegania wynikał wprost z przepisu zawartego w art. 211 kp. Powód zgłosił do opisanego wyżej protokołu zastrzeżenia i uwagi, w których zarzucił, że ustalenie wyłącznej przyczyny pozostaje w sprzeczności z ustaleniami wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu sygn. akt 705/16, w którym wskazano, że za zewnętrzną przyczynę należy uznać działanie maszyny uszkadzającej ciało jak i uderzenie spadającego przedmiotu. Według powoda czynnikiem sprawczym działającym nagle był niekontrolowany wyrzut mieszanki kamiennie – węglowej. Pozwana nie uwzględniła zastrzeżeń powoda.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód nie przyczynił się do zaistniałego wypadku i nie ponosi winy za zaistniałe zdarzenie. W dniu zdarzenia powód prawidłowo wykonywał obowiązki pracownicze, ponadto do sposobu wykonywania przez niego pracy nie było zastrzeżeń zarówno ze strony sztygara zmianowego – P. Z. jak i M. K. – przodowego. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw, aby uznać, że pozwana w jakikolwiek sposób przyczyniła się do wypadku przy pracy, jakiemu uległ powód R. K..

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd pierwszej instancji uznał, że roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód miał interes prawny w domaganiu się sprostowania protokołu powypadkowego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego pracownik na podstawie art. 189 kpc może domagać się sprostowania protokołu powypadkowego, w szczególności, gdy w związku z takim ustaleniem może dochodzić odszkodowania powypadkowego określonych świadczeń np. z ubezpieczenia społecznego, lub przysługujących na podstawie układu zbiorowego (vide wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2010r., I PK 144/09, z dnia 27 stycznia 1998r., sygn. II UKN 471/97).

Zdaniem Sądu I instancji, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie można uznać, że do wypadku doszło wyłącznie z winy powoda wskutek niedopełnienia przez niego obowiązków pracowniczych w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy. Sąd ustalił, że powód w chwili wypadku zajmował się transportem ręcznym stojaków typu V. wzdłuż trasy podścianowego przenośnika zgrzeblowego. Ciągąc stojak w okolicy zabudowanego pulpitu sterowniczego został rażony strugą różnych obiektów. Powód nie został znaleziony w rejonie napędu przenośnika ścianowego, tylko przy pulpicie sterowniczym przenośnika od strony wysypu. Jak kategorycznie stwierdził biegły z

zakresu (...) postępowanie powoda w dacie wypadku nie naruszało przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, jak również Regulaminu transportu urobku przenośnikami zgrzeblowymi i taśmowymi, gdyż powód przebywał w miejscu dozwolonym bez konieczności zatrzymania wyłącznika ścianowego.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 kpc, §9 ust 1 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Pozwana wniosła apelację od powyższego orzeczenia, zarzucając;

- 1) naruszenie przepisów postępowania – art. 386§4 kpc poprzez nierozpoznanie istoty sprawy, polegające na nierozpoznananiu merytorycznych zarzutów pozwanej popartych dowodami z dokumentów o charakterze technicznym;
- 2) sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego oraz naruszenia art. 233§1 kpc poprzez nie rozważenie go w sposób wszechstronny i dowolną ocenę dowodów, w następstwie:
 - a) przyjęcia, że rzeczywista przyczyna wypadku przy pracy była inna od tej wskazanej w protokole powypadkowym nr (...);
 - b) nie dopatrzenia się po stronie powoda winy lub rażącego niedbalstwa w związku ze zdarzeniem z 29 kwietnia 2016r. ;
- 3) naruszenia art. 217§3 kpc poprzez błędne uznanie, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktyczne zostały dostatecznie wyjaśnione w sytuacji, gdy pominięty został w całości fakt braku awarii urządzenia, z którego powód został rażony strugą różnych obiektów, prawidłowość stosowanej technologii pracy, zapewnienia przez pozwaną prawidłowych warunków bezpieczeństwa i higieny pracy oraz niezachowanie przez powoda warunków bhp ustalonych przez pozwaną. Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania za obydwie instancje.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, podzielając stanowisko Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Na początku wskazać należy, że sąd drugiej instancji, jako sąd merytoryczny ma prawo i obowiązek uwzględnić cały materiał zgromadzony w sprawie, bez względu na to, czy sąd pierwszej instancji wykorzystał go w wydanym przez siebie orzeczeniu. Na tej podstawie Sąd Okręgowy ustalił, że w sprawie o sygn. akt IV P 705/16 dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu ds. BHP Z. O., który stwierdził, że bezpośrednią przyczyną wypadku powoda przy pracy było nieszczęśliwe zdarzenie losowe, powstałe w trakcie normalnego wykonywania pracy, a analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie wykazała podstaw do uznania, że powód naruszył jakiegokolwiek przepisy i przyczynił się do zaistnienia wypadku.

Nadto Sąd drugiej instancji uzupełnił postępowanie dowodowe i ustalił, że powód w sprawie VIII U 1969/17 domagał się od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy u pozwanej. W toku tego postępowania, Sąd Okręgowy w Gliwicach przeprowadził dowody z zeznań świadków zdarzenia, akt postępowania wypadkowego, dokumentacji technicznej oraz akt sprawy IV P 705/16. Prawomocnym wyrokiem z 23 kwietnia 2019r. Sąd ten przyznał powodowi prawo renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 29 kwietnia 2016r. W pisemnych motywach rozstrzygnięcia Sąd Orzekający podał, że powód ma prawo do renty wypadkowej, bowiem postępowanie dowodowe wykazało, że powód w trakcie zdarzenia wypadkowego nie naruszył przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia umyślnie lub wskutek

rażącego niedbalstwa – art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. 2018.1376).

Sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, a ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie przekracza granic określonych przepisem 233 kpc. Poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Wyniki uzupełniającego postępowania dowodowego potwierdzają słuszność rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Wskazać należy, że zarzut sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego może tylko wówczas wzruszyć zaskarżony wyrok, gdy istnieje dysharmonia między materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej doszedł sąd na jego podstawie. W ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie nie zachodzi taka sytuacja. a apelujący takowej dysharmonii nie wykazał, zatem zarzut „sprzeczności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia” jest bezpodstawny.

W sprawie wypadku powoda przy pracy, sporządzone zostały dwie opinie biegłych ds. bhp. Biegli po przeanalizowaniu całości dokumentacji wypadkowej i technicznej, zeznań świadków i powoda byli jednomyślni w tym, że powód w żaden sposób nie naruszył przepisów bhp i nie przyczynił się do zaistnienia zdarzenia wypadkowego. W konsekwencji uprawnionym był wniosek Sądu pierwszej instancji, że do wypadku powoda nie doszło wyłącznie z jego winy wskutek niedopełnienia przez niego obowiązków pracowniczych. Z uwagi na to, że okoliczność ta została wyjaśniona, zbędnym było dalsze prowadzenie postępowania dowodowego. W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z normą art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis ten daje wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającego istotę sądenia, a więc rozstrzygania kwestii spornych w warunkach niezawisłości na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału, przy czym własne przekonanie Sądu nie może naruszać logicznego powiązania wniosków z zebrany w sprawie materiałem. Samo przytoczenie w skardze apelacyjnej odmiennej własnej oceny zebranego materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz ich oceny i znaczenia jako przesłanek rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy wskazuje, że z dniem 7 listopada 2019r. przepis art. 217 kpc na mocy ustawy z dnia 4 lipca 2019r. 04.07.2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1469), nie obowiązuje. Skarżony wyrok został wydany już po nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego, a apelację pozwany wniósł w dniu 11 lutego 2020r. Ponieważ w dacie wniesienia apelacji przepis art. 217 kpc nie obowiązywał, Sąd Okręgowy nie ma podstaw do oceny zarzutu jego naruszenia przez Sąd pierwszej instancji.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego zarzuty apelacji są bezzasadne, a wniesiona apelacja nie zawiera jakichkolwiek argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. W tym stanie rzeczy, w oparciu o przywołane przepisy prawa oraz art. 385 kpc Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł, na podstawie art.98 kpc w związku z § 9 ust.1 pkt 4, § 10ust. 1 pkt1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804).

(-) sędzia del. Anna Capik-Pater (-) sędzia Grażyna Łazowska(spr.) (-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek